

KOTIČEK GOSPODA ::
:DOROPOLJSKEGA:

Dragi gospod Doropoljski!

Od našega dobrega gospoda učitelja sem dobil tudi jaz Vaš lepi „Zvonček“, iz katerega sem prebral vse povesti in pesmi. Gospod učitelj je tudi rekel, da lahko pošljem kratke članke za Vaš kotiček. Hodim v IV. razred I. oddelek ljudske šole. Pozneje grem v celjsko ljudsko šolo. Imam brata, ki hodi že v gimnazijo. Sedaj sem star deset let, moj brat pa dvanajst let.

Proseč odgovora, ostajam Vaš hvaležni
Bogomir Roš v Celju.

Odgovor:

Ljubi Bogomir!

Veseli me, da Ti naš „Zvonček“ ugaja. Res si list prizadeva, da bi bil čedalje lepši in zanimivejši. Saj pa tudi naša ljuba mladina zasluži lepega časopisa. Samo eno je; premalo naročnikov ima. Prijatelji mladine naj si prizadevajo, da pridobe „Zvončku“ kar največ novih naročnikov, potem bo list lahko bolj in bolj napredoval.

Blagorodni gospod Doropoljski!

Oprostite, ker Vas nadlegujem s tem prvim pismom! Zadnjič nam je gospod nadučitelj pravil o „Zvončku“ in o Vašem „Kotičku“. Rekel je, da Vam pišejo šolski otroci pisma. Tako sem si mislil, France, poizkusi še ti. Zaraditega sem ostal po šoli v klopi. Prosil sem gospoda nadučitelja, da mi da „Zvonček“ na dom, da si pregledam Vaš „Kotiček“. Prav ugaja mi. Šolo obiskujem z velikim veseljem, in sicer že šesto šolsko leto. Najrajši se učim risanja, pisanja, branja in zemljepisja. Oče mi je obljubil, da me da drugo leto v Ljubljano v šolo. Prosim Vas, ljubi g. Doropoljski, da bi mi odgovorili, v katero šolo naj grem, da se bolj izurim v risanju, ki me najbolj veseli. Drugo pot Vam hočem več pisati. Vesel bom, če mi odgovorite na to pismo.

Srčno Vas pozdravlja

France Rogelj,

učenec dvorazredne ljudske šole v Predvoru.

Odgovor:

Ljubi France!

Ako se hočeš izuriti v risanju, pojdi v realko.

Čenjeni gospod Doropoljski!

V Rudniku imamo dvorazredno šolo. Hodim v drugi razred v nižjo skupino. Star sem enajst let. Imam enega brata in eno sestrico. V šoli imam več prijateljev. Učitelja imamo prav radi, ker nas mnogo lepega nauči. Hodim prav rad v šolo. Jaz prav rad čitam „Zvonček“. O petkih smo ga brali pozimi, ker je bilo mraz ter nismo mogli tolovaditi. Zdaj bodo zidali novo šolo. V Rudnik smo dobili novo učiteljico, imamo jo prav radi. V Rudniku bomo imeli birmo.

S spoštovanjem Vaš

Janez Ahčin,

učenec v nižji skup. II. r.
v Rudniku.

Odgovor:

Ljubi Janez!

V Rudniku ste res pridni: vse polno pismem imam od tamkaj, da komaj odgovarjam. A to nič ne de! Bošče že malo potrpeti, da pridete vsi na vrsto. Čujem pa, da dobite sedaj novo učitelja. Upam, da boste tudi z njim zadovoljni.

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz si želim priti v družbo Vaših malih prijateljev ter si dovoljujem Vam pisati. Star sem 11 let in obiskujem V. razred I. oddelek ruske šole. Uči me gosp. Davorin Lesjak. Najbolj me veseli risanje in zemljepis.

Rad bi postal učitelj, a se bo treba še mnogo učiti. Nadejajoč se Vašega prijaznega odgovora, Vas spoštljivo pozdravlja
Vam vdani

Rudolf Ozim.

Odgovor:

Ljubi Rudolf!

Učiti, učiti! Le vprašaj svojega vrlega gospoda učitelja, koliko je bilo treba učenja! Učiteljski stan je res lep stan; vsak učitelj je tudi vesel svojih učencev, če mu ne napravljajo sivih las.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pred nekaj dnevi sem čital „Zvonček“, ki mi je jako ugajal. Kadar sem dobil od gospoda učitelja „Zvonček“, sem najbolj z veseljem šel domov iz šole. V njem sem čital razne povesti, pravljice in pesmi. Naš gospod učitelj je jako pridren in nas uči lepo risati, pisati, računati, peti, zemljepisja in zgodovine. V „Zvončku“ sem tudi čital, da Vam je pridna mladina jako všeč. Zato sem Vam tudi jaz pisal prvo pisemce, da se oglasim v Vašem kotičku. Sedaj bom star 13 let. Želim Vam tudi, da bi Vam še dobitljivi Bog dal dolgo življenje. Vaš hvaležni učenec

Franc Kozol,

učenec v Reki na Sp. Štajerskem.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Hvala lepa za voščilo! Ali najbolj prav bo, če bova oba še dolgo živela. Potem se utegneva še večkrat srečati in drug drugemu napravljati veselje: Ti meni, ker mi pišeš; jaz Tebi, ker Ti odgovarjam.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Naj Vam tudi jaz nekoliko opišem svoje življenje na Dunaju, kamor smo se preselili iz Logatca pred poldrugim mesecem. Tu je jako veliko mesto s krasnimi palačami! Jaz stanujem blizu cesarskega gradu Šenbruna, kjer sem tudi že prav od blizu videla cesarja. V Šenbrun se hodim skoro vsak dan izprehajati s papanom in bratcem Urošem. Tam so v menažeriji vsakovrstne živali: medvedje, levi, tigri, volki, hijene, bivoli in razne druge živali, kakršnih še nisem videla nikdar v življenju. Tudi v „Pratru“ sem že bila. Tam je

jako lepo, vse se vrti, in v vrtilnicah so upreženi živi konjički in male kočijice. Z bratcem Urošem sva se že peljala v teh kočijkah.

Zraven našega stanovanja je tudi velika ljudska šola, kamor tudi jaz hodim. V šoli je vse nemško, zato jaz ponavljam II. razred, Uroš pa prvega. Sedaj že nekoliko razumem nemško, ali najrajša prebiram slovenske knjige, posebno se pa z bratcem vselej razveseliva „Zvončka“. Kadar pridete na Dunaj, nas morate obiskati, saj papa je rekel, da Vas pozna.

Srčno Vas pozdravlja

Milena Žunova,
učenka II. razreda.

Odgovor:

Ljuba Milena!

Prav lepo se mi zdi, da si se na cesarskem Dunaju spomnila tudi mene. Vem, da nikoli ne pozabiš svoje slovenske domovine, najsi prebivaš v lepem mestu. A dom je le dom. Gotovo nam večkrat kaj sporočiš, kako je na Dunaju — to nas bo vse zanimalo. — Hm, obiščem naj Te! Pa bi vsaj morala povedati, kje stanuješ. Ali Te pa morda že ves Dunaj pozna?

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati kratko pisemce. Vidim, da drugi otroci tudi pišejo pisma, zato se hočem tudi jaz potruditi. V šoli se že učimo nemško, meni se ne zdi težko. Čitale smo več slovenskih beril. Čitala sem veliko povesti iz „Zvončka“, „Vrtca“ in „Angelčka“. V počitnicah smo igrale igro „Skrb in Smrt“. Naredile smo vso obleko in kožo iz smrekovih kož. Pozimi smo igrale še več drugih iger. Jako se že veselim na zimo in Božič. Tukaj imamo velik prostor za skakanje, večkrat se igramo. Sedaj Vas ne smem več nadlegovati. Vas pozdravlja

Mira Majdičeva,

zaseb. učenka III. razr. v Kranju.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Nič me ne nadleguješ; kramljati smeš, kolikor Ti drago. Veseli me, če so moje mlade prijateljice odkritosrčne. Da, z gledališkimi igrami je pač lepa in poučna zabava. Kolikor vem, jih ima „Zvonček“ že več pripravljenih, ki bodo potem, ko jih priobči, gotovo tudi Tebi v veliko veselje.

